

щица има „арнаутска“ махала, отъ която произхожда родътъ на Каравелови. Населението на тая махала е вѣроятно отъ македонско потекло. Сжщо по предание жителитѣ отъ Жеравна, Градецъ¹⁾ и Върбица, сж нѣкогашни прѣселенци изъ Македония. Видинското Ново Село било населено отъ прѣселенци изъ Тетовско и Кочариново.²⁾ Въ България се срѣщатъ често и отдѣлни родове отъ македонски произходъ, какъто е напр. родътъ на Славейкови, който произхожда отъ Разлогъ. Между малоазийскитѣ българи има сжщо нѣкои отъ македонско потекло.³⁾ Жителитѣ на с. Къзъ Дервентъ сж прѣселени споредъ мѣстни предания отъ Охридско. Споредъ по-нови свѣдѣния, тж сж отъ Долна Прѣспа. Лежанъ споменува една нова българска колония, прѣселена отъ Али Паша въ Албания.⁴⁾ Ами Буе споменува за български жители около Бератъ.⁵⁾ Единъ старъ охридянинъ, Я. Стрѣзовъ, срѣщналъ останки отъ българска колония на пътя отъ Бератъ за Корча.

Слѣдъ освобождението на Гръция и Сърбия ставатъ прѣселения на македонски българи тамъ, но не въ значителни размѣри. Въ Гръция често се заселяли отдѣлни лица. Отъ българо-македонски произходъ е напр. гръцкиятъ писателъ Димица. По-важни прѣселения ставатъ въ Сърбия, и главно отъ Прилѣпския край. Въ града Алексинецъ и наоколо се поселили много прилѣпски родове, които повдигнали тамъ обработванъето на тютюна. Прилѣпски прѣселенци има по малко въ Бѣлградъ и Смедерево. Въ Сърбия сж отивали и до сега отиватъ много работници отъ Гостиварскитѣ села, отъ Долно Кичево и Порѣче, и отъ нѣколко Велешки села, но заселенци отъ тѣхъ има твърдѣ незначителенъ брой.

По-значителни сж прѣселенията на българи, които ставатъ въ горна България слѣдъ послѣдната руско-турска война. Македонскитѣ българи намѣриха добъръ приемъ въ Княжеството, за това почнаха да се изселяватъ въ него още въ първитѣ години слѣдъ освобождението. Прѣзъ 1878. год., токо слѣдъ войната, станаха сериозни размирици въ сѣверо-източнитѣ краища на Македония. Населението отъ Разлогъ и отъ Крѣсна Планина възстана срѣщу турцитѣ. Възстанието биде потъпкано, обаче българското население избѣга въ Княжеството, а по-късно по-голѣмата частъ изново се повърна;⁶⁾

¹⁾ Иречекъ, Кн. България, II. 718, 726.

²⁾ П. Ивановъ, Ново-Село (Видински окръгъ). П. С. XXXVI. 971.

³⁾ В. Кънчовъ, Изъ Мала Азия. Б. Пр. г. V. кн. VIII. 89, 94.

⁴⁾ Lejean, Etnographie der Europäischen Türkei, Petermanns Mitteilungen, 4. Ergänzungsheft, стр. 29.

⁵⁾ Ami Boué, Itinéraires, Vienne, 1854. II. 30.

⁶⁾ *** Пътуванъе. Сб. М. XII. 284—288.